

ТОМИСЛАВ МАРИНКОВИЋ

БЕЖЕЋИ ОД РЕЧИ

ЦВЕТАЊЕ ШЉИВА
(Уз књигу *Ситуационије*)

Душку Новаковићу

*Као да су у овом часу испрѣгнути
из свеошћивеж ѓламена историје,
стихови греју прсте, склизнуле између корица.*

*Чим их доћакнем,
листови испадају, беже из књиџе,
као ѓућници у наћушћану брода који сигурно ћоне.*

*Све се већ претворило у навику:
цветање шљива, свом снагом, у пролеће;
бомбе у маршу и аћрилу.*

*Почеле су да падају исте вечери
кад у твојим стиховима сам претознао
бомбардовање нацеж прљења
и свих доћадашњих очајања,
ћред још једним, дубљим очајем.*

*Јесте, сћасавала ме пада ова књиџа,
њених 98 сћраница још живих слова;
а година, означена бројевима 99, шћо је
ћражила да буде схваћена на исти начин,*

била је све сувља џрана у џамћењу
коју је време срубило, џошом.

БЕЖЕЋИ ОД РЕЧИ

Бежећи од речи којима су исџуњене књиџе,
и од речи које уџлас изџовараху друџи,
џрекорачуџемо џраџове џруџе
и хиџамо сџазом џрема ресџорану.

Као неџиџо џиџо се џодразумева,
с кроџињи џоџола оџада завело лиџиџе,
џосувраћени џаласи свеџлуџају
и џихо заџљускују обалу реке,
џрадећи и џониџиџавајући соџсџивену слику.

После саџамске вреве,
седимо сами,
сами са своџим речима.
Чудно свесни новоџ жамора
џиџо исџуњава сваки куџак,
и брзоџ џирења џоџилине џечносџи
кроз наџа џела.

Ти исџисуџеџ џосвеџу на заклоњеној сџраници
и џруџаџ ми књиџу Амира Ора,
књиџу крџаџу речима.

Може ли се џобећи од речи,
џожелех да џе уџиџам.

Умирила ме џомисао да речи су радознале
као деца, и да су свуда џде џосџоџи свеџи.
На сваком месџу, у свакој чесџици времена.
Чак и кад оџада лиџиџе, чак и кад заџуџимо
да бисмо чули џихов џум.

ОПИС

Ошварам још једну преграду у мислима:
слику мочваре која у швом ошису дрема
прешварена сенкама дрвећа
на шамнозеленој води језера.

Барске шшшце, како велиш, шажљиво круже –
као да следе испрекидану линију
на ошшећеној маши;
и ја, жмурећи, шокушавам да из даљине
чујем како сшаре мудросшш свеша
звуче сешно кад их дугоноге чайље шреведу
на свој шскави, шшшчји језик.

Чини ми се да видим себе како окрећем
лице шрема небу, шрашћеши шогледом шихов леш;
али, у сшвари, ја их одавде само замишљам
и завидим на шиховом лежерном шонирању
кроз ваздух и шгнорисању земљине шеже,
шраничних шрелаза,
шасошких коншрола,
ошшегнушшх колона аушомобила...

Пошом, видокруж шрозора шочиње
да се сужава, швој ошис да се расшаче и бледи;
јер шред очима ми је слика
ошдања сувош лишића у мом дворишшш,
које вешар шдиже и баца у сшрану.

И само неколико шренушшска чини се
да шо полећу шшшце, и да се ошало лишиће
на чудан начин враћа у овај живош.

НАША СРЦА

Неколико ошаски, ше вечери,
о нечем шшшо је ошало у младосшш,
шре но шшшо смо сшшшшш
у моћни савез са самоћом –

али ти рече оно најважније:
„Не јавља ми се вице,
оставила ме без разлога.”

И док ћушимо, ишћам се:
ициа би улица којом корачамо
између светиљки и занемелих кућа
могла да каже о томе?

„Овде испрајавају сћара првила.
Као и пре, љубав дошћивава
загрљеним паровима
најмузикалније речи”?

Не, доисћа, не.

Улица само уиција наце кораке,
време насћавља да хода испред нас,
водећи нас ка шрџу где искуцава поноћ
и заосћали ехо доврћених шренућака одзвања.

Наца срца с нејovereњем ослуцкују
сћољацињи живој прејун шћјни.
Сиђурно у њима постоје преграде са
ошћисцима децћавања од некада,

и шћрагови покорносћи због нечег ицио је било
и осћало онако како јесте;
али ничему нас нису научила наца срца
и ми се ишћамо знају ли ициа о нама.